

[Paul Holt.]

geringens Udtalelser siden 9. April 1940 „efter deres Ordlyd“ og efter en anden, underforstaaet Mening, ikke eksisterer.

De skiftende Regeringer kan ikke komme uden om det store Ansvar, som de har paadraget sig ved at vildlede betydelige Dele af den danske Befolkning. Den Straffelov, der blev vedtaget i Sommer med tilbagevirkende Kraft, virker naturligvis ogsaa tilbage paa de Regeringer og de Politikere, som ved deres Afgørelser om end modvilligt saa dog i Realiteten styrkede de tyske Krigsanstregelser imod de Magter, hvis Sejr betingede Danmarks Frihed. Den i Sommer vedtagne Straffelov er i sig selv en haard moralsk Dom, som den danske Rigsdag har fældet over Samarbejdspolitikken og dens ansvarlige Mænd. Hvilke Virkninger, politisk og strafferetligt, denne Dom vil faa, er jo endnu uklart. Det bliver en af Den parlamentariske Kommissions Opgaver at fremlægge det fornødne Materiale til Belysning heraf. At det er berettiget at fremføre dette Spørgsmaal, fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed af selve den Kendsgerning, at der er nedsat en parlamentarisk Kommission. Fhv. Statsminister Erik Scavenius har Æren af at udtrykke et Standpunkt hensynsløst klart uden at skele til Folkegunst. Han har udtrykt som sin Mening, at det er ganske meningsløst at straffe Frikorpsfolk. Han mener ikke, at der skal „underforstaaes“ en eller anden Mening i Regeringernes officielle Udtalelser. Det maa naturligvis ogsaa være med særegne Følelser, at Opfyldelsespolitikken Mænd har været med til at sende de Mænd i Fængsel, som har lagt Krop til deres Politik.

Som Afslutning af disse Betragtninger vedrørende den 29. August maa jeg fastholde den Opfattelse, at enten kan man slet ikke gaa ind for en Straffelov med tilbagevirkende Kraft i Henhold til almindelige hidtil anerkendte Retsprincipper, eller ogsaa maa man give den tilbagevirkende Straffelov Gyldighed for hele Besættelsetiden lige fra 9. April 1940.

Om det fremsatte Forslag til Ændring af Straffelovstillægget i Almindelighed kan jeg paa min Gruppes Vegne udtale, at vi principielt fastholder den oprindelige Lov; men hvis der er almindelig Tilslutning til en Revision af denne ud fra indhentede Erfaringer i den Tid, den har været gældende Lov, vel at mærke efter at man har haft Lejlighed til at undersøge dette Erfaringsmateriale grundigt, saaledes at man kan naa til en sikker Vurdering heraf, saa kan vi

gaa med til en vis Smidiggørelse i Strafadmaalingen, men ikke til en Forringelse af Lovens principielle Indhold.

Jeg skal herefter gaa over til enkelte Punkter i Forslaget.

Ændringen i § 1 til „indtil to Aar efter denne Lovs Ikrafttræden“, er en rimelig Forandring, velbegrunnet i Juristudvalgets Bemærkninger. Det er med Tilslutning, vi bemærker, at den højtærede Justitsminister ikke har tiltraadt Juristudvalgets Forslag om at slette § 1, Stk. 3.

I § 3 er Minimumsstraffen nedsat til 1 Aars Fængsel, før 4 Aar. Man henviser i Bemærkningerne til Domspraksis og har altsaa ønsket at gøre Strafadmaalingen smidigere. Berettigelsen heraf maa fremgaa af en Undersøgelse af det foreliggende Materiale, og man spørger, om det er nødvendigt at ændre Lovens Bestemmelser, naar Domspraksis viser, at man kan klare sig med den gældende Lovs Bestemmelser om formildende Omstændigheders Indflydelse paa Strafadmaalingen.

Forslaget om Nedsættelse til 6 Maaneders Fængsel maa afgjort betragtes som mindre velbegrunnet, i alt Fald bør denne Bestemmelse kun omfatte Stk. 4, Nr. 1, naar den deri omtalte Bistand til Frihedskampen er klart dokumenteret.

Nr. 2, der indeholder Bestemmelsen, at Gerningsmanden kan slippe med 6 Maaneders Fængsel, naar det straffbare Forhold er bragt til Ophør før eller kort efter den 29. August 1943, kan vi ikke gaa med til under Henvisning til de tidligere fremsatte Bemærkninger angaaende denne Datos Betydning. Stikkere vil kunne falde ind under denne Bestemmelse, aabenlyst landsforræderiske Handlinger blev begaaet inden den Dag, det samme gælder for mange grove Værnemageres Vedkommende.

Af de andre foreslaaede Ændringer i denne Paragraf skal jeg særligt fremhæve, at der er aabnet Mulighed for Prøveløsladelse. Det skal være af pædagogiske Grunde, som er fremført af Fængselsvæsenet. Hvis man vil gaa med hertil, maa det dog være en Betingelse, at en saadan Prøveløsladelse ikke blot begrundes med den enkelte Fanges Opførsel, men ogsaa sker under Hensyntagen til den almindelige Situation i Landet.

Konfiskationsbestemmelserne i § 4 er svagere end i den nugældende Lov. Konfiskationsbestemmelserne har kun væsentlig Betydning for Formueejere, og det er nødvendigt at opretholde strenge Bestemmelser her, idet Formueejere i modsat Fald vil faa en begunstiget Stilling i Forhold til ikke-